

1. מסכת אבות ג', ט'

"רבי שמעון אומר: המהלך בדרכך ושונה, ופסיק ממשנתו ואומר: מה נאה אילן זה ומה נאה ניר זה, מעלה עליו הכתוב כאילו התחייב בנפשו".

2. אבות ד, כא

"ר' יעקב אומר: העולם הזה דומה לפרוזדור בפני העולם הבא. התקן עצמן בפרוזדור כדי שתכנס יטרקלינו".

3. ויקרא יט' כג'

"יכי תבואו אל הארץ ונטעתם כל עץ מאכל וערלתם ערלו את פריו שלוש שנים יהיה לכם ערלים לא יאכל. ובשנה הרביעית יהיה כל פריו קודש הילולים לד'...".

4. תנומא קדושים ח

"אמר להם הקב"ה לישראל, אעפ"י שתמצאו אותה מלאה כל טוב לא תאמרו נשב ולא ניטע, אלא هو זיהרים בנטיעות, שנאמר: יונטעתם כל עץ מאכל".

5. גمرا יבמות סג' א'

אי' אלעזר צכל אדם שאין לו אשה אינו אדם שנאמר (בראשית ה, ב) (זכר ונקבה בראשם ויקרא את שם אדם וامر רבι אלעזר כל אדם שאין לו קרקע אינו אדם שנא) תהלים קטו, טז (השמות שמיים לה) והארץ נתן לבני אדם ואמר רבι אלעזר מי דכתיב (בראשית ב, יח) (עשה לו עזר כנגדו זכה עוזרת לו לא זכה בוגדו ואיכא אמר ר' אלעזר רמי כתיב בוגדו וקרין בוגדו זכה בוגדו לא זכה מנגדתו אשכחה רבוי יוסי לאליהו אי' כתיב עשה לו עזר במאשה עוזרת לו לאדם אל' אדם מביא חייטין חייטין כסוס פשתן לובש לא נמצאות מארחה עיניו ומעמידתו על רגליו וא' ר' אלעזר מי דכתיב) בראשית ב, כג (זאת הפעם עצם מעצמי ובשר מבשרי מלמד שבא אדם על כל בהמה וחיה ולא נתקorra דעתו עד שבא על חוה ואמר ר' אלעזר מי דכתיב) בראשית יב, ג (ונברכו בך כל משפחות האדמה אמר ליה הקב"ה לאברהם שתי ברכות טובות יש לי לחבריך בך רות המואביה וונמה העmonoית כל משפחות האדמה אפילו משפחות הדרות באדמה אין מתברכות אלא בשבייל ישראל) בראשית יח, יז (כל גוי הארץ אפילו ספינות הבאות מגלייא לאספמיא אין מתברכות אלא בטיל ישראל ואמר רבι אלעזר עתדים כל בעלי אומניות שיימדו על הקרקע שנאמר) יחזקאל בן-עומנות פחוותה מן הקרקע שנאמר וירדו

6. בראשית כד סג-סה

"ויצא יצחק לשוח בשדה לפנות ערב וישא עיניו וירא והנה גמלים באים. ותשא רבקה את עיניה ותיפול מעל הגמל. ותאמר אל העבד מי האיש הלזה ההולך בשדה לקראתנו, ויאמר העבד הוא אדוני. ותיקח הציעף ותתכס".

7. רישי' לשוח. (ב"ר) לשון תפלה כמו (תהלים קב) ישפק שיחו"

8. מדרש בראשית רוח ס יד - טו

"אין שייחה אלא תפילה... ותשא רבקה את עיניה ותרא את יצחק, א' ר הווא: צפתה שידוע טווחה בתפילה, אמרה: ודאי אדם גדול הוא "

9. הנצי' בעמק דבר

"ויצא יצחק לשוח בשדה. כבר פירשו חז"ל שהוא הי' מותפל מנהה. ועי' א' הפי' בשדה כמשמעו שהרי אסור להתפלל בשדה כדי בברכות ספר' החזק עליל מען דמצלי בvikta. אלא כדי במס' פסחים ר' יפ' האשת בדשדה הינו הר המוריה שקרו שדה וכ"כ התוס' שם וכמש"כ לעיל י"ב י"ז דבשביל שמdot יצחק hei ubodah shehوا שורש לפרטה ע"כ קרא אותו מקום שהוא שער השם שדה המסוגל לפרטה. ואין הכוונה שהי' יצחק עומד אז בחור המוריה אלא הוא התפלל תחת אילן וצדומה עיניו ולבו היו לצד הר המוריה שנקרא שדה והתפלל אז על הפרנסה שככל זה הוא השגתasha שהיא

צרכי האדם ונគראת ג'כ' פרنسה כלשון הגמ' פרנסת נשואן. והזמין ה' לפניו באותו שעה את אשתו
וזהו וישא עיניו וגנו"
ותשא רבקה וגוי ותרא את יצחק. בעודו עומד ומתפלל והי אז כמלאך אליהם נורא מאד. וכמבואר
ברבה שראתה ידיו שטוחות בתפלה ע'כ נבעתה מאד:

10. הרשב"ס שם
"ויצא יצחק לשוח בשדה. כדכתיב וכל שיח השדה כלומר לטעת אילנות ולראות ענייני פועליו ואז
בחיותו בשדה ראה גמלים באים וחלק לקראותם לראות אם הם גמלי אביו שהוליך העבד:"

11. גمرا תענית כג' א'
מעשה שלחו לחוני המעלג וכו..... אמר ר' יוחנן כל ימי של אותו צדיק היה מצטרע על מקרו
זה תהלים קכו, א' שיר המעלות בשוב ה' את שיבת ציון היינו בחולמים אמר מי איכה דנויים שבין
שנין בחלמא. יומא חד הוהazel באורתא חזיה לההוא גברא דהוה נטע חרובא, אמר ליה האי עד
כמה שנין טuin, אמר ליה עד שביעין שנין. אמר ליה פשיטה לך דחיתת שביעין שנין, אמר ליה האי
[גברא] עלמא בחרובא אשכחתי כי היכי דשתלי לי אbehuti שתלי נמי לבראי. יתיב קא כריד ריפטא
אתה ליה שינטנא נים אהדרא ליה משונינטא, איכסי מעינה ונים שביעין שנין. כי קם חזיה לההוא
גברא דהוה קא מלקט מיניהו אמר ליה רמכי רמכי,azel לביתה אמר להו בריה דחוני
דניימי שביעין שנין. חזא לחמריה דעתיליזא ליה רמכי רמכי,azel לביתה אמר להו בריה דחוני
המעלג מי קיים אמרו ליה בריה ליתא בר בריה איתא. אמר להו אני חוני המעלג לא הימנו.azel
לבית המדרש שמענינו לרבען דקאמרי נהירן שמעתניין בשתני חוני המעלג דכי הו עיל לבית מדרשה
כל קושיא דהו להו לרבען הוה מפרק להו. אמר להו אני ניחו, לא הימנו. ולא עבדי ליה יקרה
כדמבייע ליה. חלש דעתיה בעי רחמי ומית אמר רבא הינו דאמרי אינשי או חברותא או מיתותא

12. מדרש רבה ויקרא בה' ג'
רבי יהודה ב"ר סימון פתח (דברים יג, ה): "אחרי אלהיכם תallocו" וכי אפשר לבשר ודם להלוך אחר
הקדוש ברוך הוא אותו שכטו בו (תהלים עו, כ): "בם דרך ושבילך במים רבים" ואתה אומר
אחרי ה' תלכו ובו תדקוקו" וכי אפשר לבשר ודם לעלות לשם ולחדך בשכינה אותו שכטו בו
(דברים ד, כד): "כי ה' אלקיך אש אוכלה" וכתיב (דניאל ז, ט): "כו رسיה شبיבין דינור" וכתיב (שם,
ז' נהר דינור נגד ונפק מן קדמותה" ואתה אומר "זבו ודקוקו" אלא מתחלת ברינו של עולם לא
נתעסק הקב"ה אלא במטע תחלת הארץ (בראשית ב, ח): "ויתע ה' אלהים גן בעדו" אף אתם
שכננסין לארץ לא תתעסקו אלא במטע תחלת הארץ" כי תבאו אל הארץ:"

13. טו אורח חיים רח ט
וכתב עוד ויב"א ונأكل מפרי ונסבע מטויבה ואין לאומרו שאין לחמוד הארץ בשביל פרי וטויבה
אלא לקיים מצות התלוויות בה ע"כ ובה"ג ישנו וא"א הרא"ש ז"ל לא היה אומר גם לא היה
וננדח לך וכו'."

14. הב"ח שם ד"ה וכותב
וعل כן ניחא שאנו מכניסין בברכה זו ונأكل מפרי ונסבע מטויבה כי באכילת פירותיה אנו ניזונים
מקדושת השכינה ומטהרתה ונסבע מטויבותה"